



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **nezl. D. H.**, zast. JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem v Praze 2, Uruguayská 178/5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2004, č. j. 7 Az 39/2003 – 23,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 11. 2001, č. j. OAM-3179/CU-02-OL2-2001, nebyl žalobci udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto tak, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rozkladem napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 11. 2001, kdy byl tento opravný prostředek přípustný podle § 29 a násl. zákona o azylu, v tehdy účinném znění, avšak napadené rozhodnutí bylo zákonné zástupkyni žalobce doručeno až dne 12. 2. 2002, kdy již rozklad k ministru vnitra přípustný nebyl, ale byl přípustný pouze opravný prostředek k soudu ve smyslu ustanovení § 32 a násl. zákona o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Žalobce v souladu s poučením napadeného rozhodnutí podal proti němu rozklad, avšak vzhledem k tomu, že o tomto rozkladu nemohl žádný k tomu oprávněný orgán rozhodnout (přechodná ustanovení zákona č. 2/2002 Sb. s takovou situací nepočítají), byl

stěžovatelův rozklad posouzen jako opravný prostředek podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu a předložen Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že věc nebyla rozhodnuta do 31. 12. 2002, rozhodl o opravném prostředku Městský soud v Praze (§ 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“).

V opravném prostředku – žalobě zástupkyně žalobce namítala, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť na Ukrajině v době její nepřítomnosti byl do bytu, kde s ní nezletilý žalobce žil, vyslán zástupce „O.“ s předvoláním pro manžela matky. Protože babička nezletilého žalobce poskytla písemné vysvětlení, že otec nezletilého žalobce (manžel zástupkyně) se nachází v jiné zemi, byla u nich provedena domovní prohlídka. Advokát podal proti tomuto postupu žalobu a poté vše utichlo. Nicméně, když nezletilý žalobce požádal v únoru 2001 o vystavení cestovního dokladu pro turistické vízum do Itálie, tak pouze jemu jedinému z celé třídy nebyla schopna cestovní kancelář vízum opatřit, přičemž tato skutečnost poznamenala psychiku dítěte. Cestovní doklad mu byl vydán až na třetí žádost, kdy jako důvod byl uváděn turistický pobyt v Čechách, nikoliv důvod skutečný.

Městský soud v Praze po přezkoumání věci žalobu napadeným rozsudkem zamítl, když došel k závěru, že žalovaný nepochybil, když žalobci azyl neudělil. V průběhu řízení bylo dostatečně objasněno, že jediným důvodem, pro který žalobce o azyl žádal, bylo sloučení rodiny. Soudu je však známo z úřední činnosti (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2003, č. j. 9 Az 4/2003 – 19, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2004, č. j. 4 Azs 116/2004 – 40), že řízení o udělení azylu matce žalobce bylo pravomocně skončeno, žaloba podaná proti negativnímu rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta, a stejně tak kasační stížnost podaná proti rozsudku Městského soudu v Praze. Žalobce tudíž nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, přičemž skutečnosti, o nichž se zástupkyně žalobce zmiňuje v žalobě, nebyly v řízení před správním orgánem uváděny, a proto nemůže být tomuto orgánu vytýkáno, že k nim nepřihlédl. Rovněž tak žalobní námitka vznesená až u ústního jednání, že žalovaný nedostatečně odůvodnil neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, nebyla shledána Městským soudem v Praze důvodnou. Soud zdůraznil, že na udělení azylu podle tohoto ustanovení není právní nárok a správní uvážení žalovaného v tomto případě není zákonem samo nijak omezeno; z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný žádost žalobce posoudil i z tohoto důvodu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. Vyslovil přesvědčení, že v řízení před správním orgánem bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 2 poslední věta a odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb. (správní řád). Dle názoru stěžovatele správní orgán neposkytl rodičům stěžovatele jako jeho zákonným zástupcům poučení, aby pro nezalost správních předpisů neutrpěl žalobce v řízení újmu. Bez náležitého poučení matka stěžovatele nemohla ve správním řízení rozvést rozhodné skutečnosti, zejména to, že osud rodiny je dán situací otce nezletilého stěžovatele na Ukrajině. Skutečnost, že zákonná zástupkyně stěžovatele uvedla jako jediný důvod, pro nějž nezletilý o azyl žádal, sloučení rodiny, měla vést správní orgán, který znal, nebo měl znát důvody, pro které žádal otec nezletilého o azyl, k tomu, aby zákonně povinnosti poskytnout pomoc a poučení dostal. Tato povinnost vyplývá nejen ze zákona, ale i z Deklarace práv dítěte, prohlášené valným shromážděním OSN dne 20. 11. 1959, zakotvená v zásadě č. 8, kde se stanoví „Dítě bude za všech okolností mezi prvními, komu bude poskytnuta ochrana a pomoc“. Tuto deklaraci přitom považují všechny později přijaté mezinárodní smlouvy směřující k zajištění práv dítěte, za stěžejní

dokument. Tím, že správní orgán neposkytl nezletilému žadateli o azylu – resp. zákonné zástupkyni žadatele o azyl pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl stěžovatel újmu, ač nebyly v samotné žádosti o azyl uplatněny všechny rozhodné argumenty, nasvědčují tomu, že správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Zástupkyně stěžovatele považuje proto správní rozhodnutí za nepřezkoumatelné a stejně tak i rozhodnutí Městského soudu v Praze, protože jeho odůvodnění je pouze obecné a vůči stěžovateli nekonkrétní. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Současně s kasační stížností požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť výkon rozhodnutí žalovaného by pro něho znamenal odloučení od rodiny, a tedy nenahraditelnou újmu. Přitom přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný ve svém písemném podání ke kasační stížnosti uvedl, že se vzhledem k jejímu obsahu nebude blíže vyjadřovat. Odkázal na správní spis. Protože k přiznání odkladného účinku neshledával důvodu, návrh na jeho přiznání nepodpořil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání kasační stížnosti došel Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatel dovolává kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

V projednávané věci zástupkyně nezletilého stěžovatele namítala, že řízení před správním orgánem trpělo vadou spočívající v tom, že jí nebylo poskytnuto řádné poučení o právech dítěte ve smyslu předpisu v kasační stížnosti blíže uvedených tak, aby nezletilý neutrpěl v řízení újmu. Vytýká správnímu orgánu, že nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a pokládá proto toto rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Takovou vadu řízení však ani Nejvyšší správní soud v postupu či rozhodnutí správního orgánu neshledal. Předně je třeba uvést, že správní orgán při posuzování žádosti o azyl stěžovatele vycházel z údajů uvedených zástupkyní stěžovatele v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, kde jako důvod pro jeho udělení uvedla sloučení rodiny, a tentýž důvod uvedla na samostatném listu, který je nedílnou součástí tohoto návrhu. Byla poučena, že zde může uvést i jiné důležité okolnosti, které mohou osvědčit důvody k podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. Potvrdila rovněž, že byla poučena o právech

a povinnostech žadatele o azyl, a to včetně práva kdykoliv se obrátit o pomoc na Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky a kontaktovat další organizace zabývající se ochranou zájmů uprchlíků. Toto poučení zástupkyně stěžovatele podepsala. Podle Protokolu o doplňujícím pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu zástupkyně stěžovatele znovu opakovala, že důvodem pro udělení azylu pro syna D. je sloučení rodiny a odkázala na důvody, které oba rodiče uvedli ve svých žádostech o udělení azylu. Žádala, aby pohovor byl veden v českém jazyce a v češtině sepsala prohlášení, že byla seznámena s obsahem protokolu o doplňujícím pohovoru v českém jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění.

I když z obsahu zmíněných dokumentů nevyplývá, že by zástupkyně stěžovatele byla poučena přímo a konkrétně o existenci a obsahu dokumentů o právech dítěte, jichž se dovolává v kasační stížnosti (ostatně takto široce koncipovaná poučovací povinnost z žádného předpisu nevyplývá), nelze přehlédnout, že se jí ze strany správního orgánu dostalo náležitého poučení o právech a povinnostech azylanta, včetně práva kontaktovat organizace zabývající se ochranou zájmů uprchlíků. Byla poučena též o tom, že může uvést veškeré důležité okolnosti, které by osvědčily důvody k podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. Po tomto poučení však jako důvod žádosti o udělení azylu uvedla toliko sloučení rodiny a odkázala na svou žádost o udělení azylu. Nutno přitom zdůraznit, že v řízení o udělení azylu není povinností správního orgánu poučovat žadatele o tom, jaké skutečnosti jsou pro vyhovění žádosti relevantní, ani se jej sugestivně dotazovat na důvody, o kterých se žadatel sám nezmiňuje (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 4. 1994, č. j. 6 A 583/93). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že správní orgán v posuzované věci vycházel ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení vedeného přímo se zástupkyní stěžovatele jako žadatelkou o azyl, které vyústilo v rozhodnutí ze dne 24. 5. 2001, č. j. OAM-362/VL-07-P18-2000, jímž byl její návrh na zahájení řízení o udělení azylu zamítnut jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a dále bylo rozhodnuto, že účastnice řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na ni nevztahuje překážka vycestování. Tento závěr žalovaný opřel o zjištění, že důvodem návrhu zástupkyně stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu byly především její potíže ekonomického charakteru, které pramenily z nevyplácených mezd jak jí, tak jejímu manželovi, což způsobilo velmi obtížnou situaci celé rodiny. Dalším důvodem byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Věcí se zabýval též Nejvyšší správní soud (pod sp. zn. 4 Azs 116/2004), který z obsahu správního spisu zjistil, že v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu stěžovatelka uvedla, že vlast opustila v květnu 2000, protože se jí nelíbí sociální podmínky na Ukrajině a nedostatek práv. V příloze k návrhu na zahájení řízení sdělila, že na Ukrajině se nevytvářejí sociální podmínky, jsou omezována práva občanů, nevyplácí se výplata a stěžovatelka nedostává peníze na děti. Chce žít v zemi, kde jsou tato práva zajištěna, a kde by se o ni a její děti starali; chce pracovat a získat odpovídající úroveň. Do protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu pak uvedla svízelné ekonomické a sociální poměry na Ukrajině, nedostatek prostředků na zajištění rozvoje dětí a nedostatečné zajištění nezbytné zdravotní péče dětem. Na otázku žalovaného, zda kromě těchto problémů měla ve vlasti ještě nějaké další, zástupkyně stěžovatele odpověděla, že nikoliv. Shodně s Městským soudem v Praze proto i Nejvyšší správní soud uzavřel, že v řízení před správním orgánem neuvedla stěžovatelka žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo o odůvodněném strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství zástupkyně stěžovatele má. Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgán neměl jinou možnost, než žádost zástupkyně stěžovatele jako nedůvodnou zamítnout,

když bylo prokázáno, že v řízení před správním orgánem jako důvod žádosti pro udělení azylu uváděla pouze nespokojenost se sociální a ekonomickou situací v zemi původu. Zástupkyně stěžovatele tvrzené profesionální psychologické a technické tlaky ze strany vnitřních orgánů (policie) ve vztahu k jejímu manželovi, který je bývalým policistou, uvedla nově až v řízení o žalobě. Tato tvrzení byla pokládána v přezkumném řízení soudním za zcela nová a účelová, která navíc postrádala jakoukoliv specifikaci. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že důvody pro udělení azylu jsou vyjmenovány taxativně a soud nemůže zákonem předpokládané podmínky, jež musí žadatel o azyl splnit, jakkoliv modifikovat či rozšiřovat. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud stěžovatelčinu žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou, a pokud (i když ve zmíněném řízení zcela nadbytečně) azyl neudělil též podle § 13 a 14 zákona o azylu. Neshledal pochybení ze strany Městského soudu v Praze, pokud žalobu napadající rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Z uvedeného je patrné, že ani v řízení o žádosti o azyl zástupkyně stěžovatele nedošlo k pochybení ze strany správního orgánu, na které v kasační stížnosti zástupkyně stěžovatele poukazuje. I v tomto řízení byla zástupkyně stěžovatele poučena o právech a povinnostech azylanta a o možnosti uvést veškeré skutečnosti, které ji k žádosti o udělení azylu vedly.

Obdobně tomu bylo i v řízení o udělení azylu vedeném s otcem stěžovatele M. H. Jeho žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2001, č. j. OAM-323/VL-07-P18-2000, pro nesplnění podmínek § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a současně bylo rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Městský soud v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 Az 69/2003 – 17, a Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost podanou proti zmíněnému rozsudku Městského soudu v Praze (rozsudkem ze dne 9. 2. 2005, č. j. 4 Azs 205/2004 – 48). Plně se ztotožnil jak se skutkovým, tak i právním posouzením věci žalovaným a potažmo i Městským soudem v Praze, že jediným prokazatelným důvodem, pro který stěžovatel opustil domovskou zemi, byla neutěšená ekonomická a sociální situace na Ukrajině. Ke stěžovatelovým námitkám týkajícím se údajného psychologického tlaku ze strany policie (vyhrožování trestním stíháním) nemohlo být přihlédnuto, neboť stěžovatel nevyužil právních nástrojů, které se mu k řešení problémů na Ukrajině nabízely; navíc nebylo zjištěno, že by šlo o důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu. I otec stěžovatele byl před správním orgánem náležitě poučen o právech a povinnostech azylanta.

Sestře stěžovatele, nezl. N. H. rovněž azyl udělen nebyl (viz spis Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 38/2003, usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 253/2004 – 42).

Nejvyšší správní soud proto i v tomto řízení, tedy v řízení o kasační stížnosti nezl. stěžovatele D. H., proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze uzavírá, že kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm.b) s. ř. s. nebyl prokázán, neboť nebylo zjištěno, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, a zejména nebylo zjištěno, že by při jejím zjišťování byl ze strany správního orgánu porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem (povinnost poučovací) takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Městský soud v Praze neměl tudíž důvodu napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, nehledě k tomu, že taková vada nebyla v řízení před ním správnímu orgánu vytýkána. Nebylo rovněž shledáno, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Z obsahu rozhodnutí je zcela srozumitelné, z jakého důvodu nezletilý stěžovatel nesplňuje zákonné

podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, či podmínky ustanovení § 13 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona. Tento typ azylu (za účelem sloučení rodiny) přichází v úvahu tehdy, pokud některé z osob z rodiny žadatele zde vyjmenovaných, byl již azyl udělen. V případě stěžovatele však nikomu z jeho rodiny azyl na území České republiky udělen nebyl. Jak uvedl již ve svém rozsudku Městský soud v Praze, nebylo nepřezkoumatelným shledáno ani rozhodnutí žalovaného o udělení tzv. azylu humanitárního ve smyslu § 14 zákona o azylu, když uvedený soud zdůraznil, že na udělení azylu podle tohoto ustanovení není právní nárok, a je tak na volné úvaze správního orgánu, zda tento druh azylu žadateli udělí či nikoliv. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na svou konstantní judikaturu, ze které vyplývá, že správní soudy mohou přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v návaznosti na ustanovení § 14 zákona o azylu pouze omezeně, a to z hlediska jejich mezí, popřípadě z hlediska jejich možného zneužití. Takové překročení mezí či případnou libovůli nezjistil ze strany správního orgánu ani Nejvyšší správní soud. Tuto skutečnost uvádí nad rámec potřebného odůvodnění, neboť z kasační stížnosti nevyplývá, že by i tento výrok rozhodnutí žalovaného a potažmo rozsudek Městského soudu v Praze byly napadeny.

Konečně pak stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zástupkyně stěžovatele namítá, že rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění je obecné a vůči stěžovateli nekonkrétní. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci neztotožňuje, neboť i s ohledem na výše uvedené je patrné, že Městský soud v Praze se všemi výroky napadeného rozhodnutí o neudělení azylu stěžovateli zabýval a v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vysvětlil, kdy lze udělit azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, § 13 i § 14 uvedeného zákona. Pokud po přezkoumání napadeného rozhodnutí i obsahu správního spisu dospěl k závěru, že jediným důvodem, pro nějž stěžovatel o azyl žádal, bylo sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu, pak tento jeho závěr zcela bezpečně vyplývá ze správního spisu a Městským soudem v Praze byla nemožnost jeho udělení náležitě zdůvodněna. Zdůvodněno též bylo i neudělení azylu podle § 14 uvedeného zákona, takže nelze uzavřít, že by napadený rozsudek tohoto soudu byl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Po porovnání všech námitek, jakož i doplňujících tvrzení zástupkyně stěžovatele, s významem jednotlivých důvodů, pro které rozsudek Městského soudu v Praze napadá, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jednoho z důvodů upravených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) nedošlo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, přičemž stěžovatel byl v řízení neúspěšný, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení právo.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu